

[Waldorff]

i landet, sådan som man går ud fra i oversigten.

I det hele taget er selskabsskatten et håbløst instrument til at inddrive olieindtægter med, og det gælder både med hensyn til at sikre staten indtægter og med hensyn til forbedring af valutabalancen. Det eneste, der virkelig duer i denne forbindelse, er en direkte olieskat.

Til gengæld er forudsætningerne alt for pessimistiske på den måde, at det selvfølgelig er fuldstændig utænkeligt, at befolkningen skulle finde sig i at bære rundt på sådan en koncession, og at befolkningen på lidt længere sigt skulle finde sig i et lovindgreb, som ligger på det niveau, regeringen har spillet ud med i forhandlingerne med A. P. Møller. Der ligger faktisk, kan man sige, omkring denne forudsætning et spillerum, hvor der er plads til politiske beslutninger, og det er selvfølgelig derfor helt afgørende, at der kommer et lovindgreb imod DUC, som virkelig muliggør en langsigtet energiplanlægning, og som virkelig sikrer samfundet den økonomiske gevinst.

Så er der endelig den fjerde forudsætning, det flerårige handlingslammelsesprogram. Det interessante her er, at budgetdepartementet ikke har gnist af analyse af selve udviklingen. Man går simpelt hen ud fra, at de skønmalerier, som man selv har produceret til regeringen i december sidste år, bliver til virkelighed. Man gør det, at man tværs igennem al usikkerhed, tværs igennem alle usandsynligheder, bl. a. en årlig konkurrenceevneforbedring på 2-3 pct., siger, at i 1984 er der stort set ikke noget betalingsbalanceunderskud. Forudsætningen er her igen fortiet, at lønarbejderne accepterer at betale hele gildet, at ingen af de andre OECD-lande har fået den samme idé og satser på den samme konkurrenceevneforbedring, eller alternativt, at det faktisk er muligt at øge den gensidige eksport og mindske den gensidige import, hvad der altså med vismændenes ord er en logisk umulighed.

Ud fra dette fuldstændig rablende vanvittige udgangspunkt, hvor hjemmemarkedet er totalt smadret, hvor investeringerne er stoppet, og hvor 260.000 mennesker går arbejdsløse i 1984, udbryder budgetdepartementet om den videre udvikling med jubel i stemmen – og her siger jeg i en parentes, at man

opfører sig fuldstændig, som om det var en empirisk analyse, man sad med:

»Det mest iøjnefaldende træk for årene 1982-95 er den ret kraftige eksportvækst, som forudsættes realiseret dels i kraft af de konkurrenceevneforbedringer, der er indbygget i regeringens flerårige økonomisk-politiske handlingsprogram, dels af den internationale økonomiske vækst, som er forudsat at andrage 3 pct. om året.«

Med andre ord: man opstiller en række fuldstændig vilkårlige og usandsynlige forudsætninger. Så sætter man sig og regner på dem, og når man når til et beregningsresultat, bryder man ud i højlydt begejstring, fordi det tilfældigvis er det samme som det resultat, regeringen havde bedt om at få, og som selvfølgelig er bestilt arbejde. De er simpelt hen bindegale ...

Anden næstformand (Ninn-Hansen):

Undskyld, hvem er det?

Waldorff (VS):

Hvad behager?

Anden næstformand (Ninn-Hansen):

Hvem er det, der bliver omtalt på den måde?

Waldorff (VS):

Det er de økonomer, der stiller sådan nogle regnestykker op.

Anden næstformand (Ninn-Hansen):

Jeg påtaler den udtalelse.

Waldorff (VS):

Jeg retter mig selvfølgelig efter det.

Når man læser disse ting, så forstår man bedre, hvorfor ethvert forsøg på at opstille økonomiske prognoser, der holder, er gået i vasken, og hvorfor betalingsbalanceudviklingen konstant er blevet en anden end den, man havde forudset, og hvorfor arbejdsløsheden konsekvent er blevet større, end man havde regnet med. Jeg mener, det er værd at bide mærke i, at det er dette nationaløkonomiske makværk – som i øvrigt kun beskæftiger sig med forholdene i andre lande, når det kan bruges til at konstruere en politisk-økonomisk nødløgn – der er grundlaget, bag-